

A person with long, dark, spiky hair, wearing a long black coat, stands on a balcony with their back to the camera. To their right, a large, dark lion sits, looking out over a city at night. The city features tall, thin spires and is illuminated by a soft blue light. The sky is dark blue with a large, bright crescent moon on the left, a shooting star in the upper left, and a bright, hazy nebula in the center. The balcony has a white railing and a classical column on the right.

Yns Tien

Eternus I
Sen

Eternus I Sen

*„Je celkom možné, že za
vnímaním našich zmyslov sa
skrývajú svety,
o ktorých nemáme vedomosť.“*

Albert Einstein

Yns Tien

Aeternus I – Sen
Yns Tien

© Yns Tien, 2025

Prvé vydanie

Jazyková úprava a grafická úprava: Publico.sk

ISBN 978-80-570-6545-6

ISBN (EPUB) 978-80-570-6547-0

ISBN (MOBI) 978-80-570-6548-7

ISBN (PDF) 978-80-570-6546-3

1. LETALIS VOLUPTAS
(SMRTEL'NÉ
POTEŠENIE)

NÁHODY NIE SÚ NEHODY

„Náhoda je pseudonym Boha, keď sa nechce podpísať.“

Anatole France

(Asi 20 000 rokov pred našim letopočtom, Bolívia.)

V jednu hlbokú, tichú noc sa nad západnou Bolíviou otvorilo tmavé nočné nebo. Hviezdy sa rozostúpili a z nekonečnej vesmírnej temnoty sa vynoril veľký svetelný mrak. Tento éterický útvar, plný jemných, trblietavých svetiel, začal pomaly a majestátne zostupovať k zemi, akoby ho viedla neviditeľná ruka. Osvetľujúc všetko, čoho sa dotkol, vytváral na tmavej oblohe magickú atmosféru. Jeho svetlo, napriek oslepujúcej bielej farbe, bolo mäkké a teplé. Čím viac sa približoval k zemi, tým jasnejšie bolo, že to nie je obyčajný mrak. Ľudskému oku sa mohol javiť ako rozmazaný krdeľ cudzokrajných žiariacich vtákov, ktoré sa s ľahkosťou vznášali vysoko v povetrí. Vzduch sa naplnil jemnou melódiou anjelského chóru, ktorý sa lúčil s priateľmi. Až nízko nad zemou sa ukázalo, že žiariace vtáky majú ľudské telá. Vyžarovali jemné zlatisté svetlo, ktoré osvetľovalo okolitú panenskú prírodu. Krídla, obrovské a majestátne, sa rozprestierali do šírky, pričom každý ich pohyb bol elegantný a ladný.

A keď sa chodidlá svetelných bytostí dotkli zeme, bolo zrejmé, že to nie sú obrovské vtáky. Rafael, spolu s ďalšími štyridsia-

timi ôsmimi anjelmi vedenými archanjelom Raguelom, vstúpil na zem. Poslovia z nebeských výšin priniesli so sebou posolstvo a tajomstvo neba. Priniesli nádej – pre ľudstvo a pre každého jedinca zvlášť. Vzpriamili sa, ich svetlo zmizlo z ľudského zraku a ich obrovské krídla tiež. Závoj zabudnutia zahalil ich znalosti vesmírneho poznania. Po neľahkom prechode do inej dimenzie potrebovali čas na adaptáciu na zemské podmienky. Prechod rôznymi dimenziami nikdy nie je jednoduchý a vždy so sebou nesie rad dôsledkov. Až na pár výnimiek je všetkým anjelom po príchode na Zem vymazaná pamäť.

Prvé roky ich spolužitia s kmeňom Aymara, ktorý obýval oblasť neďaleko ich zostupu, boli náročné. Domorodci totiž cudzím návštevníkom nedôverovali, aj keď sa od ľudí napriek nadpozemským schopnostiam, vedomostiam a mimoriadnej kráse navonok nelíšili. Rafael a ostatní anjeli to tiež nemali jednoduché. Znovu začínali od piky, ďaleko od domova, a len On vedel koľkýkrát. Raguel ich často povzbudzoval: „Vždy sme tu boli a vždy tu i budeme. Boli sme tu pred príchodom každej novej civilizácie a boli sme tu aj po jej zániku.“

V Rafaelovi začalo narastať podozrenie, že Raguel vie akosi priveľa. Žeby Raguel nezabudol? Veľakrát sa so zrakom upretým k nebesiam v duchu pýtal: „Koľkokrát som už zostúpil z neba? Koľkokrát som sa vrátil späť domov? Koľkýkrát som už tu? Prečo som tu? Som tu za trest alebo za odmenu? Prečo ma nechceš doma? Urobil som snáď niečo, čím som Ťa tak nehneval? Prečo si na nič nespomínam?“

Ale nikdy žiadna odpoveď neprišla, či už od Neho alebo od ostatných anjelov. Roky plynuli, Aymarovia starli a zvykali si na svojich nestarnúcich susedov. Počas tých rokov ich anjeli naučili obrábať pôdu, pestovať plodiny, vyrábať a používať nástroje a stavať kamenné stavby. Naučili ich novým poznatkom, zručnos-

tiam, viedli ich k pokroku. Liečili a vzdelávali, v období sucha privolávali dážď, utišovali víchricu a zahánali búrky.

Až jedného dňa Fadir, starejší kmeňa, ktorý bol v čase ich príchodu ešte malým chlapcom, ich vyhlásil za bohov. Darmo mu Rafael vysvetľoval: „Nie sme bohovia, Ten je len jeden. Sme len jeho verní služobníci, sme anjeli.“

Fadir nepočúval a tvrdil si svoje: „Len bohovia nepodliehajú času a nestarnú. Len bohovia ovládajú počasie a dokážu vyliečiť každú ranu, len bohovia dokážu premôcť smrť.“

A práve od toho dňa boli anjeli oficiálne uznaní za bohov. Aj keď sa to mnohým z nich nepáčilo, ľudstvo vďaka tomu zažilo nebyvalý rozvoj. Nepochybniteľná autorita nových bohov spôsobila, že sa už domorodí obyvatelia nepriečili, ale dychtivo anjelov počúvali a bez handrkovania vykonávali všetko, čo im nariadili. Za krátky čas vybudovali mesto Tiwanak, ktoré sa rýchlo rozrástlo, a tak sa anjeli rozdelili, aby viedli jeho časti.

Rafaela spolu s Henriet prideliť do malej osady Puma Punku, kde žilo asi sto obyvateľov. On liečil a Henriet sa venovala zdraviu žien a detí. Odkedy si Rafael pamätá, bola jeho pravou rukou, dôverníčkou a jeho ženou. On uzdravoval fyzické telo a ona dušu.

S príchodom do Puma Punku však Rafaelovi prestalo stačiť len liečenie ľudí a učenie ich lekárskeho umeniu. Túžil dostať odpovede na svoje otázky, túžil zahnať ten clivý skľučujúci pocit odlúčenia od niečoho, čo miluje. Rozhodol sa postaviť chrám zasvätený Bohu, vzdať mu úctu a v modlitbách Ho prosiť o odpovede. Túžil ukázať ľuďom pravdu, že Boh je len jeden, a učiť ich o Ňom. Predložil im svoj plán a všetci do jedného súhlasili. S pomocou ostatných anjelov vystavali bránu slnka a chrám, avšak ľudia jeho slová, že celá stavba bude zasvätená Bohu, poňali svojím, ľudským, spôsobom. Bránu slnka vyzdobili podobizňami bohov, ktorých poznali. V strede umiestnili podobu veľkého Raguela,

ktorého domorodci volali Viracocha, a po jeho bokoch vložili malé postavy ostatných štyridsiatic ôsmich anjelov. Chrám rovnako ako bránu slnka slávnostne zasvätili bohovi Viracochovi a vyzdobili ho. Jeho polovica siahala pod zemský povrch a rovnako vysoká časť sa týčila nad zemou. Vo vnútorných stenách chrámu boli vsadené z kameňa vytesané hlavy bohov – anjelov.

Rafael len bezmocne pozeral na kamenné sochy a uvedomoval si, že k tomu, aby raz ľudia pochopili, že Boh je len jeden, vedie ešte veľmi dlhá cesta. *Pane, sľubujem, že raz budú všetci ľudia na celom svete vedieť, že iba Vy ste Boh*, prisľúbil v duchu Rafael. Naplnený vierou svojho sľubu a odhodlanosťou ho vyplniť sa stal hlavným duchovným v chráme, kde učil ľudí o jedinom Bohu. Na jeho počesť vykonával pobožnosti, o ktorých pôvode sám nič nevedel.

Za tisícročia sa Puma Punku rozrástlo na metropolu s vyše dvestotisíc obyvateľmi. Vďaka znalostiam a schopnostiam veľkého počtu anjelov, ktorí tam žili, sa stalo centrom vyspelej civilizácie. Ale v čase, keď tam pôsobil Rafael, bolo ešte len na začiatku svojej expanzie.

• • •

Zhrbený Irenej neisto vojde do chrámu a nervóznym pohľadom skontroluje možnú prítomnosť iných ľudí. Zhlboka si uľahčene vydýchne, je tu sám. Dlho sa odhodlával na tento krok. Pri kamennom oltári zbadá Rafaelovu kľačiacu postavu. „Otec Rafael, prišiel som si po radu, zhrešil som,“ zahanbene sklopí zrak. Rafael sa postaví a rukou ukáže na kamenné lavice: „Poď, Irenej, sadni si, hovor, čo ťa trápi.“

„Nechcem obťažovať, ale už si neviem rady.“ Irenej rozpačito, s pohľadom stále upretým do zeme, súka zo seba slová: „Noc čo noc, no... obcujem s cudzou krásnou ženou, neviem jej odolať.“

„A čo tvoja žena? Kde je?“

Chápavý výraz Rafaelovej tváre ho povzbudí, aby pokračoval: „Pokojne spí vedľa mňa, o to je to horšie.“ Z Irenejovho hlasu cítiť zahanbené výčitky.

„Spí? Tomu nerozumiem. Nezobudí sa?“ prekvapene, ale opatrne sa pýta Rafael. Vie, že Irenej prišiel v ošemetnej záležitosti, a preto sa snaží o čo najviac chápací tón.

Irenej hodí pohľadom na Rafaela, ešte viac zvesí plec a potom pokračuje: „Nie, spí, aj keď kričím, nezobudí sa. Tá éterická žena prichádza, keď zaspávam.“

V chráme nastane ticho, Irenej povedal to, čo ho ťaží, a Rafael rozmýšľa. Po chvíli zhovievavo pozrie na Ireneja: „Tak to je potom len sen,“ povie a podá mu drevený amulet. „Toto si daj na prsia pred spaním a pomodli sa. Nikto nemá väčšiu moc ako Boh, pomôže ti.“

„Otče,“ Irenej znovu rozpačito sklopí zrak a gestom ruky naznačí, že si amulet nevezme. „Ale ja ju nechcem stratiť, nechcem prestať. Je to to najlepšie v mojom živote, nič lepšieho som doposiaľ nezažil. Prišiel som, len aby som dostal rozhrešenie.“

Rafael sa zamračí, položí amulet na oltár a spoločne sa pomodlia. Irenej so sklonenou hlavou šuchtavo opustí chrám, ale Rafaelovi to stále vrta v hlave.

V poslednom roku viacero mužov v jeho osade za záhadných okolností zomrelo. Vždy išlo o mladých a zdravých chlapov, ktorí postupne bez príčiny chradli a nakoniec skonali na vyčerpanie. Aj teraz sa muži v jeho osade sťažujú na únavu. Nevládzu pracovať na poliach, sú unavení, akoby bez života. Výzerajú presne tak ako Irenej a muži, ktorí zomreli. Spomenie si na rozhovor s Henriet, ktorá ho už pred časom upozorňovala, že niečo nie je v poriadku. Henriet je liečiteľka, bylinkárka a v osade pôsobí aj ako pôrodná babica, avšak za posledný rok tam žiadna žena neotehotnela. Predtým k nej chodievali hlavne kvôli tehotenstvu a deťom, ale teraz skôr pýtajú niečo pre svojich mužov – na po-

vzbudenie. Rafael tuší, že to bude mať spojitosť s nočnou návštevníčkou, o ktorej rozprával Irenej.

Druhý deň Rafael navštívi Ireneja u neho doma. Jeho žena mu ustarane oznámi, že sa jej muž necíti dobre a leží na lôžku. Rafael vojde do izby, Irenej spí a slabo dýcha. Jeho tvár má popolavú farbu a na čele sa mu ligotajú kropaje potu. Rafael sa postaví nad jeho lôžko, dlane mu priloží k hrudníku a uvoľní smaragdovozelenú liečivú energiu. Vidí, že sa preberá, ruky stiahne. Sadne si k nemu na lôžko a otcovsky sa spýta: „Ako sa cítiš, Irenej?“

„Otče, ja zomieram?“ pozberá všetku svoju zvyšnú silu a vystrašene pozrie na Rafaela.

„Ešte nie, ale pokiaľ budeš v svojich snoch naďalej pokračovať, zomrieš,“ dodá Rafael potichu tak, aby to nezačula Irenejova žena.

„Ja viem, otče, ale je to také neodolateľné pokušenie.“

Rafael sa nakloní bližšie k Irenejovi a pokojne mu vysvetľuje: „Teraz ma dobre počúvaj, máš milujúcu ženu a štyri malé deti. Čo budú bez teba robiť? Ako vyžijú? Myslím si, že za smrťou všetkých mužov v poslednom roku môže práve tá tvoja snová žena. V skutočnosti je to démon.“

„Démon?“ preľakne sa Irenej. „Moja duša pôjde do Pekla?“ s námahou dvihne hlavu k Rafaelovi.

Ten sa na neho súcitne pozrie a skonštatuje: „Myslím, že okrem teba navštevuje aj viacero mužov v osade, vysáva z vás energiu a pomaly vás zabíja. Dovoľ mi ti pomôcť.“

„Čo chcete robiť, otče? Urobím všetko.“ Irenej odhodlane pozrie na Rafaela a znova si položí hlavu na vankúš. Je ešte príliš slabý.

Dohodnú sa, že túto noc pošlú Irenejovu ženu aj s deťmi k Henriet a Rafael zostane dnes v noci s ním.

Je večer, Irenej uľahne na lôžko a Rafael si ľahne vedľa neho. Ochranný drevený amulet mu položí na hrud'. V noci Rafael obozretne čaká, čo sa bude diať. Irenej zaspí a amulet mu z prs sklúzne dole na posteľ, začína stonať. Spočiatku Rafael nič nevidí, ale keď Ireneja prebudí, zbadá ju. Sedí na ňom obkročmo a divoko sa pohybuje v rytme sexuálneho aktu. Rafael zdvihne amulet ochrany a začne odriekať modlitbu, ale ona sa len zasmieja a zmizne. Irenej znova zaspí, ale jeho nepokojné telo prezrádza, že obcovanie pokračuje. Rafael začne nahlas a naliehavejšie odriekať modlitby, ale nič sa nezmení. Irenejovo telo sa zvíja v slasných kríchoch šepkajúc stále tie isté slová: „Nie, pani moja, neprestávaj, pani moja, prosím, pokračuj.“

Odhodlaný Rafael nemieni boj o Irenejov život vzdať, vyberie posvätné relikvie a použije zariekanie proti démonom. Nevidí ju, ale počuje jej výsmech. *Nedostaneš ho*, pomyslí si a rázne rozťahne krídla. Do celého priestoru vysielá rany svojej energie, je pripravený na fyzický súboj. *Ako môžem bojovať s niekým, koho nevidím?* pomyslí si nemohúco a v ten moment sa stáva sa svedkom Irenejovho posledného výdychu.

Zrazu pri uchu pocíti horúci dych.

„Si na rade,“ zaznie podmanivý tichý šepot ženského hlasu. Strhne sa a rýchlo sa obzerá okolo seba, no nič nevidí.

„Na to zabudni!“ vyhlási rozhodne.

Z diaľky, ako ozvena v prázdnote, k nemu dolieha strácajúci sa ženský smiech.

Pohráva sa s prsteňom s pečatou v tvare Hermovej palice, ktorý mu dodáva silu liečiť, a horúčkovo premýšľa, ako to zastaviť. *Kto to bol? Démona by som dokázal aspoň spomaliť, alebo nie? Možno to bola nočná mora, démon spánku. Musím niečo urobiť.*

Po návrate do chrámu rozloží na oltár sviečky a všetky posvätné relikvie. *Musím nájsť spôsob, ako zachrániť mužov.* Napadne

mu, že pokiaľ to je snový démon, mohol by mu pomôcť knieža snov. Započne rituál. Zapáli sviečky, postaví sa tvárou k chrámovým dverám a vysloví: „Knieža spánku a snov, prosím, vyslyš ma a príď, volá ťa anjel Rafael.“

Najskôr sa nič nedeje, a tak Rafael svoje volanie zopakuje. Náhle zacíti závan čerstvého chladného vzduchu sprevádzaný sotva počuteľným zvukom pripomínajúcim tichý šum lístia. Tichý praskot niečoho, čo mu je veľmi povedomé. Nemá čas pátrať v pamäti, vo dverách chrámu stojí vysoký štíhly muž. Odetý v tmavom plášti vyzerá ako socha vytesaná z kameňa, akoby tam stál od nepamäti. Jeho nedávny príchod prezrádzajú len jemné záchvevy spodných okrajov pláštá, ktoré sa ticho šúchajú po podlahe chrámu. Rafael podíde k mužovi bližšie.

„Volal si ma, anjel Refeel,“ povie hlbokým tichým hlasom a Rafael sa preľakne. Nie je si istý, koho to vlastne vyvolal. „Kto ste?“ opatrne sa spýta. Už dávno ho nikto neoslovil menom *Refeel*.

„Ten, koho si volal,“ odpovie muž a hrdo zdvihne bradu. Nie je to gesto povýšenosti, skôr vypovedá o zhovievavosti. Je zrejmé, že túto otázku už počul veľakrát.

„Ste diabol?“ Rafael uprie na muža neistý a stále nedôverčivý pohľad. Oproti démonom nemá skoro žiadnu moc. Slabších démonov by síce ako-tak dokázal zastaviť, avšak proti silnejším je bezbranný.

„Vládne snád' Lucifer snom?“ spýta sa muž odmeraným tónom.

„Možno,“ Rafael zmätene prikrčí plecيا.

„Nie, on vládne Peklu, v Snení nemá žiadnu moc,“ povie muž a jeho výraz tváre sa nezmení. Rafael pozerá do jeho hlbokých, hypnotických očí a snaží sa z nich vyčítať aspoň nejaký náznak, k akej strane patrí. Vždy mal mimoriadnu intuíciu, ale teraz zlyháva. Musí sa uistiť: „Patríte k temným? Ste démon?“

„Nie,“ muž stále meravo, ale so záujmom pozerá na Rafaela.

„Ste pánom aj nočných mor a desov?“ Rafael potrebuje vedieť, či môže v svojej žiadosti pokračovať.

„Áno, som pánom všetkých snov.“ Muž privrie viečka, a keď ich otvorí, znova uprie svoje hlboké oči na Rafaela.

„Tak potom patríte k temným. Ľudia u nás v spánku zomierajú.“ Oznámi mu Rafael a v jeho tóne sa nedá skryť náznak rozhorčenia.

„To nie je možné, všetky nočné mory a desy mám pod kontrolou, plnia len vopred určený účel, nezabíjajú,“ odpovedá muž stále pokojným tichým hlasom.

„Ale áno, už mám viac ako desať mŕtvych mužov, ktorí zomreli v sne. Posledný včera večer, bol som pri tom osobne. Nejaká žena mu v sne zobrala život,“ vysvetlí a vyrozpráva mu celý príbeh.

Knieža ho pozorne vypočuje. Už pár dní registroval urgentné sny, ale vždy, keď do nich nahliadol, išlo len o sexuálnu rozkoš. *Ľudia majú divné chute*, pomyslel si a viac sa tomu nevenoval. „Túto noc to overím. Ak je to pravda, už sa to nebude opakovať, vrátim sa,“ povie knieža snov, hlavou urobí jemný úklon a tak isto, ako sa objavil, tak i zmizne.

NYMFA

*„Nikto, kto zažil čo aj letmé stretnutie so
satanovou zlomyseľnosťou, nemá chuť stať sa
jeho priateľom.“*

Carlo Carretto

Neit je pripravený a najmä zvedavý na neznámu nočnú moru. Zachytí naliehavý sen smrteľníka. Prenesie sa do sna Josseho, ktorý v ňom neľudsky kričí a stoná. Muž leží úplne nahý a na ňom v milostnej polohe obkročmo sedí nahá žena. Dlhé červené vlnité vlasy jej zahaľujú chrbát až k pásu a pohybujú sa s ňou v rytme jej vzrušujúcich pohybov. Nevidí jej do tváre, ale ona ho musela nejako vycítiť. Náhle prestane, otočí k nemu tvár a uhrančivým pohľadom si ho premeria. Jej pohľad sa zastaví na Neitovom rozkroku, zvodne prižmúriac oči sa provokačne uškrnie a pomyslí si: *Áno, páčiš sa mi.* Zostúpi z muža, ktorý sa protestujúc prebudí. V tom momente sa všetci traja ocitnú v bdelom svete.

Neit ju nepozná, nepatrí do ríše Snenia a smrteľníčka to nie je. *Kto je to? Čo robila v mojej ríši?*

Žena sa postaví a úplne nahá žiadostivo ladne kráča k Neitovi. „Ahoj.“ Jej hlas sa podmanivo dostáva do každej Neitovej bunky. Neodpovie, len na ňu uprene pozerá – je nádherná, stelesnenie ženskosti. Krištáľovomodré oči kontrastujú s výrazne červenými, zmyselne vykrojenými perami. Dlhé ohnivočervené vlasy

jej siahajú k pásu. Veľké plné prsia sa pevne týčia nad plochým bruchom a osím pásom. Pri chôdzi vlní zmyselne bokmi a štíhle nohy pomaly prekladá jednu pred druhú. V tom vzrušujúcom rytme chôdze s ňou akoby spolupracovalo celé jej telo a tvorilo dokonalý celok, ktorý sa jemne pohojdáva na vlnách blížiacej sa extázy. Neit ešte nikdy nevidel takú vzrušujúco éterickú ženu.

A ona, vedomá si svojej ženskej neodolateľnosti, sa zastaví asi meter od Neita, pohladí sa po vzrušených prsiach a vábivo sa usmeje: „Pridáš sa?“

„Kto si?“ spýta sa Neit odmerane.

„Budem ktokoľvek, kto chceš, aby som bola,“ vzrušujúco zašepká, približujúc sa k nemu. Jemným dotykom pohladí jeho rozkrok a vzrušene vzdychne.

Neit chce cúvnuť, chce jej ruku odstrčiť, ale nemôže, je opan-taný jej dychom rozkoše. Josse stoná a žobroní, aby sa vrátila, ale ona už má v dlani väčšiu korisť. Josseho si nevšíma a ďalej sa venuje Neitovmu zázraku. „Vidím, že sa ti to páči.“ Stojí už tesne pri ňom, na hrudi cíti jej vztýčené, vzrušené bradavky. Zmeravie, zobúdz sa v ňom ohňostroj pokušenia. Chvíľu zaváha, ale dlhá absencia spojená s túžbou zvíťazia. Prudko ju chytí za zápästia a spolu s ňou sa preniesie do hostovskej komnaty v ríši Snenia. Bez slov ju hodí na posteľ a prudko živočíšne do nej vnikne.

Žena slastne vzdychne. „Ach, áno, ešte, potrebujem ťa cítiť, hlbšie, silnejšie!“

Neit pokračuje drsnejšie a rýchlejšie.

„Počkaj,“ zastoná.

„Ticho!“ zavelí hrozivo tichým hlbokým hlasom a divokejšie priráža, až kým neuvoľní všetku svoju nahromadenú sexuálnu energiu. A jej sa v tej sekunde celý svet rozletí na miliardy svetelných čiastočiek rozkoše. Zdá sa jej, že všetko okolo, steny, strop i podlaha, sa vlní, stráca svoju pevnú štruktúru. Zdá sa jej, že celý priestor je preplnený túžobným stonaním všetkých bytostí.

Zrazu cíti, akoby jej vnútro pulzovali a kmitali milióny falusov, cíti všetky sexuálne perverznosti a zvrátenosti sveta. Zdá sa jej, že jej vnútro od rozkoše exploduje, že takú slasť nevydrží. Napokon stratí vedomie.

Keď sa preberie, leží nahá na posteli. Stále sa spamätávajúc z toho, čo zažila, si všimne, že komnata, steny i strop už znova nadobudli pevnú štruktúru. Sadajúc si na okraj postele ho uvidí. Sedí v kresle, v tom najtmavšom rohu komnaty. Nevidí mu do tváre, vidí len obrys jeho postavy.

„Ty musíš byť inkub. Nikto iný by takéto niečo extatické nedokázal. Dlho som ťa hľadala,“ uznanlivo pozrie do rohu komnaty.

„Nie som inkub,“ odmerane odvetí Neit.

„Tak kto si?“ koketne si odhrnie vlasy z tváre.

„Prvý som sa pýtal ja,“ chladne utrási Neit a ona zisťuje, že teraz na neho jej ženské zbrane neplatia.

„Som padlý anjel, prvá z prvých nýmef rodu sukub. Alfa, meno moje.“ S prižmúrenými očami provokačne hľadá na Neita.

„Zahaľ sa, Alfa, na posteli máš plachtu, musíme sa porozprávať,“ schladí jej horúce pohľady.

„Nezopakujeme si to?“ Koketne sa postaví s úmyslom sa k nemu znova priblížiť. Neit zdvihne ruku, nie je zvyknutý na odpor. O jeho rozkazoch sa nediskutuje a jediná prípustná odpoveď znie: Áno, pane. Ale to Alfa ani v najmenšom netuší, vidina reprízy predchádzajúceho zážitku ju núti žiadostivo pokračovať v ceste k nemu.

Neit pootočí zápästím a neviditeľná sila ju vymrští na posteľ. Nechce jej ublížiť, ale na triezve rozhodnutie, čo s ňou, potrebuje čistý rozum a to dosiahne jedine tak, že si od nej bude držať bezpečnú vzdialenosť. „Nie, a nebudem to opakovať,“ uzemní ju drsným hlasom.

Nymfu to prekvapí, ešte žiaden muž nemal nad ňou takúto moc. *Nemôže to byť inkub ani inkubus, ani jeden z nich toto nedokáže*, pomyslí si a neochotne sa načiahne za plachtou, do ktorej sa zahalí. Nohy si prehodí jednu cez druhú. Pochopí, že pred sebou má silného súpera a ona môže byť v nebezpečí. „Kto si?“ spýta sa krotko.

„Som Neit, mocnosť spánku a snov, a ty berieš ľuďom sny a potom ich zabíjaš. Zneužívaš ich sny, ohrozuješ moju ríšu.“

Alfa zalapá po dychu. O vládcovi snov už počula, ale myslela si, že sú to výmysly. Vie, že teraz jej šarm nepomôže, je oveľa mocnejšia než ona. U smrteľníkov jej substancia rozkoše funguje aj na väčšie vzdialenosti, ale k nemu by sa musela dostať až do jeho tesnej blízkosti, a to sa teraz určite nestane. Jediný spôsob, ako prežiť, je chladné vyjednávanie podložené logickými argumentmi: „Nie, pane, nič nezneužívam ani neničím. Práve naopak, plním ľudské sny, tie najtajnejšie sexuálne perverznosti, zvrátenosti a fantázie. Pomáham tebe i tvojej ríši. Všetci tí muži si to z hĺbky duše želajú a ja len plním ich skryté prania a sny. Sám si bol svedkom, nenútila som ťa.“

Neit premýšľa, našiel ženu, ktorá zabíja Rafaelových mužov. Jeho ríšu neohrozuje, nezabíja svojvoľne. Pred rozhodnutím, čo s ňou spraví, potrebuje viac informácií. „Prečo ich pripravuješ o život?“

„To oni si vyberú radšej smrť, než prestať, ja im len splním ich pranie. S jedlom rastie chuť. Každou mojou návštevou chcú viac a viac rozkoše a ja im ju dám. Ešte nikdy som nikoho neusúložila k smrti bez jeho súhlasu. Vždy ich upozorním, čo bude nasledovať. Žobrujú, aby som to urobila.“ Zahľadí sa na Neita a on vie, že hovorí pravdu.

„A čo máš z toho ty?“

„Slast', aj keď ma jeden muž nedokáže uspokojiť,“ vzrušene pozrie na Neita. „Ty si výnimka, ale ty nie si smrteľník.“

„Len rozkoš?“ spýta sa jej, je očividné, že sa ešte stále rozhoduje.

„Nielen rozkoš, na to, aby som prežila, potrebujem mužskú spermu a ich ľudskú energiu slasti. Oni mi to s potešením poskytujú.“

Už o sukubusoch čo-to počul, ale ešte nikdy sa so žiadnou nestretol. Sú to démoni sexu žijúci v Pekle, ale Alfa je úplne nový druh. Nie je protipól sukubusa, snáď len jeho lepšou verziou, ktorá má na výber, k akej strane sa pridá. Neit v duchu skonštatuje, že pre jeho ríšu nie je nebezpečenstvom a v ríši smrteľníkov platí zákon slobodnej vôle. „Môžeš odísť, Alfa, prepúšťam ťa,“ oznámi jej a vstane z kresla. Chystá sa odchod.

Alfa využije chvíľku jeho nepozornosti a približujúc sa k nemu vydýchne: „Mohol si ma pri sexe zabiť, prečo si to neurobil?“

„Nemal som dôvod.“ Neit od nej stále nedokáže odvrátiť zrak.

Alfa pomaly spúšťa plachtu na zem a odkrýva svoje vyzývavé telo. „A teraz máš?“

„Nie.“

„Viem, že sa ti to páčilo, mohla by som ti teraz ukázať svoje schopnosti a možno uzavrieme dohodu. Dokážem to, o čom sa ti ani nesníva. Podvoľ sa mi.“

S prižmúrenými očami vyzerá ako šelma, ktorá sa chystá zaútočiť. Obtierajúc sa okolo neho znova pomaly vydychuje svoju substanciu rozkoše. A keď si je istá, že ju Neit vdýchol, postaví sa pred neho a pritiahne si ho k sebe. Svoje vzrušené prsia pritisne na jeho hruď a provokatívne zavlní bokmi. Alfa cíti, že to zabralo, cíti jeho vzrušenie. A on je už zase pod jej vplyvom.

„Podľ,“ vzrušene zašepká, ťahajúc ho do postele. „Začnem od vrchu.“ Alfa pozná najdráždivějšíe časti mužských tiel, vie, čo má robiť. *Aj keď nie si človek, stále si len muž, poddáš sa mi ako všetci*, arogantne sebavedomo sa uškrnie. Ale ani v najmenšom netuší, ako veľmi sa mylí.

Po niekoľkých dňoch uzavruť dohodu. Nymfa sa stane dočasným obyvateľom Snenia a pridá sa k snovým nymfám inšpirácie. Neitovi sľúbi, že sa vynasnaží smrteľníkov nezabíjať.

ARCHANJEL RAFAEL

*„Existujú priateľstvá, o ktorých je rozhodnuté
už v nebi.“*

Matthias Claudius

Rafael vyzerá ako štyridsiatnik, jeho upravené hnedé vlasy ladia s výrazne modrými očami, ktorými sa vyznačujú všetci anjeli žijúci na zemi. Ich odtiene sa líšia podľa sféry, v ktorej pôsobia, od žiarivej azúrovej cez tyrkysovú a celú paletu modrej až po tajomnú indigovú a temnú modrú nočnej oblohy. Oči sú ich spoločným znamením, jediné, čo môžu ľudia vidieť, pretože ich krídla, od istého času, zostali ľudskému zraku navždy skryté. V ich očiach sa ukrýva spomienka na ich domov, na Nebo.

Rafaelove črty tváre sú symetricky výrazné a veľmi krásne, z jeho tváre vyžaruje Božský pokoj. Jeho vysoká štíhla postava a zovňajšok vždy pôsobia elegantne a upravené. Hlas má pokojný a rozvážny, gestá, mimiku i prejav kultivované, za každých okolností je gentleman. Jeho vycibrený zmysel pre humor je veľmi jemný a vľúdny.

Od prvej návštevy kniežaťa snov už v jeho osade nikto nezomrel. Ale Rafaelovi to nedá a listuje v starých zvitkoch, snaží sa nájsť zmienku o žene, ktorá vraždí v snoch. Začujúc divný zvuk odvráti zrak od zvitkov a zbadá ho.

Knieža snov urobí jemný úklon hlavou a hlbokým tichým hlasom povie: „Zdravím, Refeel.“

„Pane, zistili ste niečo?“ dychtivo sa spýta Rafael a celú pozornosť venuje Neitovi.

„Mal si pravdu. Aj keď nie úplne. Bytosť, ktorá zabíjala mužov, nepatrila do mojej ríše. Vyriešil som to,“ pokojne skonštatuje Neit.

„Kto to teda bol?“ Rafaelove oči zračia zvedavosť.

„Sukub.“

„Sukubus?“ Rafael pochybovačne zvráští obočie. „Ale Sukubus je démon, toho by som predsa videl a démoni nezabíjajú v snoch, ale v bdelom svete. Boja sa posvätných relikvií, ale ona sa mi vysmiala. Amulet nad ňou nemal žiadnu moc. Nemôže to byť démon.“

„Nie je démon, nie je Sukubus, ale Sukub. Nový druh, nymfa, padlý anjel, prvá z rodu. Dokáže pôsobiť i zabíjať vo všetkých dimenziách,“ ozrejmi Neit a porozpráva mu, čo sa dozvedel od Alfy.

„Letalis Voluptas. Zabili ste ju?“ Rafael zbožne zopne ruky.

„Nie, ale mám ju pod kontrolou,“ dôrazne mu oznámi, aj keď vie, že Alfa nie je riadny občan Snenia. Ale tým, že zostala v Snení, je pod jeho dohľadom.

„To znamená, že už nebude trápiť mužov v mojej osade?“ s nádejou sa spýta Rafael.

„To ti sľúbiť nedokážem, bola stvorená pre rozkoš a potešenie, prichádza len k tým mužom, ktorí ju volajú a ktorí túžia po rozkoši viac ako po živote.“

„Necháme ju, nech ich pripravuje o život?“ roztrpčene pozrie na Neita.

„Refeel, nemôžeme ísť proti prvému zákonu. Bol si Jeho najbližším anjelom. Dobre poznáš prvý zákon o slobodnej vôli. On im ju dal a dal ju i nám,“ trpezlivo mu vysvetľuje Neit.

„Veď práve, mám slobodnú vôľu zachrániť ich,“ ohradí sa Rafael.

„Nie, išiel by si proti ich slobodnej vôli. Ak by ťa prosili o pomoc, vtedy máš slobodnú vôľu pomôcť im alebo nie. Tento zákon dodržiava aj nymfa, proti ich vôli nerobí nič. V opačnom prípade by som zasiahol.“ Neit stíši hlas, presne vie, čo by musel urobiť.

„Možno práve preto nemal nad ňou posvätný amulet žiadnu moc,“ zamyslí sa Rafael, „bolo by vhodné, aby sme zostali v spojení, pretože ja ju nedokážem zastaviť.“ Pozrie na Neita s očakávaním kladnej odpovede a nemýli sa.

„Súhlasím, zavolaj ma, ak by sa niečo zmenilo,“ prikývne Neit a chystá sa na odchod.

„Prosím, počkajte, ak môžem byť taký smelý, mám pocit, že som vás už niekde videl. Poznáme sa?“ Už pri prvom stretnutí mal Rafael ten pocit, ale nebol čas pýtať sa.

„Refeel, poznáme sa už veľmi dlho, od počiatku vekov. Nemôžeš si ma pamätať. Pri každom návrate na Zem vám vymažú všetky spomienky. Avšak na úrovni bunkovej pamäti tieto informácie stále pretrvávajú. Máte ich všetci v sebe, ale si ich nepamätáte. Ako padlí ste odpojení od Snenia. Pretože nespíte, nespívate. Nenavštevujete moju ríšu.“ Neit sklopí zrak a pokračuje: „Ľudia ťa volali rôznymi menami, Rapha je doktor, uzdravenie a El znamená Boh. Doma ťa volajú Refeel. Si jeden zo siedmich najsilnejších archanjelov, najväčší liečiteľ po Bohu a jeden z jeho troch poslov. Smaragdovozelenou energiou uzdravuješ a liečiš každú chorobu tela.“ Neitova reč je pomalá a rozvážna, hlas má pokojný a hlboký, akoby to vysvetľoval po prvýkrát. Ale iba on sám vie, koľkokrát to už zopakoval.

„Tušil som to, vedel som to, niekde hlboko vnútri. Ale dlhé tisícročia ma trápia otázky, na ktoré nemám odpovede, aj keď o ne prosím Boha každý deň. No doposiaľ som žiadnu odpoveď

nedostal. Snáď by ste mi mohli..." Rozrušený Rafael v nádeji uprie pohľad na knieža.

„Nie je v mojej kompetencii..." Neit odmerane vyhlási, ale pozerajúc do lačných Rafaelových očí sa mu v pamäti vynárajú Sibyline slová: *Stretnieš silného, oddaného spojenca a priateľa*. Tón jeho hlasu zmäkne: „Pýtaj sa, Refeel, my dvaja budeme veľmi dobrí priatelia.“

„Prečo ma Boh vyhostil z neba, prečo ma poslal na zem, čo som urobil? Čím som Ho tak nahneval?" vysype zo seba jedným dychom a v očakávaní uprie zrak na Neita.

Nastane dlhá odmlka, akoby Neit vyberal tie správne slová, zahľadí sa na Rafaela a po chvíli váhania povie: „Archanjel Refeel, to nebola Jeho voľba. Bola to tvoja voľba, ty si sa tak rozhodol. Či sa nedá najlepšie slúžiť Bohu prostredníctvom služby ľuďom?" Neit odvráti pohľad, čím naznačí, že viac už nepovie.

Rafaelovi sa prekvapením rozšíria zreničky, uvedomí si, že všetko je možno úplne inak, ako si doposiaľ myslel. „Ďa-ďakujem, pane," zakokce. U vždy vyrovnaného Rafaela táto informácia vyvolá zmätok, je vidno, ako zvädza svoj vnútorný myšlienkový boj. A to bol začiatok neumierajúceho priateľstva medzi kniežaťom snov Neitom a padlým anjelom Rafaelom.

ALFA V SNEŇÍ

„Je ťažké čakať na niečo, o čom viete, že sa nikdy nestane. Avšak ešte ťažšie je vzdať sa niečoho, keď je to všetko, čo chcete.“

Alfa zostáva v Snení, už nepotrebuje chodiť do sveta smrteľníkov, nič sa nevyrovná potrave, ktorú jej poskytuje Neit. Jeho sexuálna energia obsahujúca čiastočky snov ju úplne uspokojuje a nasycuje. Na jeho žiadosť sa tam síce občas vydá, avšak už nikomu neberie život. Neit jej dokonca prideliť vlastný ostrov ným s chrámom a celé bočné krídlo, tak aby mohol kedykoľvek nerušene prísť i odísť. Návštevy v jeho paláci jej totiž striktne zakázal. Tak to išlo dlhé tisícročia a všetci boli spokojní. Až prišiel deň, keď Neit stretol smrteľníčku Frimu, dcéru šamana, a prestal k Alfe chodiť. Aj keď jej to nikdy nepovedal, Alfa vedela, že navštevuje inú. S Frimou sa delil o to, čo patrilo jej. Raz sa tajne vybrala do tej osady, videla ich a zlomilo jej to srdce. Celé mesiace nejedla, len plakala, odišla do sveta ľudí, ale zistila, že sa nemôže dotýkať žiadneho iného muža. A tak sa vrátila naspäť do Snenia a bola presvedčená, že zomrie. Utiahla sa do svojich komnát a celé mesiace len ležala.

Asi po roku začuje zvláštny zvuk, vie, že je to on.

„Alfa, si tu?“ Konečne počuje jeho hlboký hlas.

Komnaty vždy ohrievalo príjemné teplo sálajúce z kozubu, ale teraz v nich vládne chlad a tma. Ťažké zamatové závesy sú zatiah-

nuté a kozub prázdny. Neit aj v tme vidí, že Alfa leží na posteli. Chce odtiahnuť závesy, ale ona zašepká: „Prosím, nerob to, dlho som nejedla, nevyzerám dobre.“

Neit ich napriek tomu odtiahne a zbadá ju vychudnutú na kosť, ale stále krásnu. „Čo sa stalo? Kto ti to urobil? Prečo si ma nezavolala?“ spýta sa a sadne si k nej. Neodpovedá a on presne vie, čo musí urobiť. Alfa potrebuje rozkoš, svoju potravu, a tak jej ju dá. Po akte nymfa zázračne ožije, do tváre sa je vráti farba a krivky jej tela znova nadobudnú plnšie tvary. Neitova potrava je pre ňu elixírom, obsahuje útržky snov všetkých živých bytostí túžiacich po slasti.

„Kde si bol tak dlho?“ potichu sa spýta, aj keď odpoveď pozná.

„Ľudské záležitosti, nesmieš sa spoliehať len na mňa, musíš navštevovať aj bdely svet.“ Prísne na ňu pozrie.

„Skúsila som to, ale nemohla som. Ostatní muži mi nemôžu dať to, čo ty.“ Snaží sa maznavo oprieť si hlavu o jeho plece, ale on sa odtiahne.

„Tak sa to musíš znova veľmi rýchlo naučiť, počula si ma?“ Pozrie jej prenikavo do očí.

„Ja nemôžem.“ Skloní hlavu a všimne si, že sa od nej odtiahol ešte viac.

„Nepýtal som sa, či môžeš alebo nie. Pýtal som sa, či si ma počula.“ Neit nebezpečne stíši hlas.

„Počula. Viem, kde si tak dlho bol, tá ľudská záležitosť sa volá Frima.“ Alfa spurne zdvihne hlavu.

„To nie je tvoja starosť!“ chladne odsekne Neit.

„Ale je, nemôžem bez teba...“ zašepká a zbadá v jeho očiach nebezpečný záblesk. Pohladí ho po pleciach, ale on sa znova prudko odtiahne. „Musíš, nebudem o tom diskutovať! To je rozkaz!“

„Sú ti moje dotyky nepríjemné?“ Alfa sklopí zrak. Tak trochu v hlase predstiera smútok, ale cíti niečo iné. V jej vnútri sa

rozlieva poníženie, ktoré sa znásobuje vždy, keď sa Neit hneď po milovaní od nej vzdiali.

„Všetky dotyky sú mi nepríjemné, pokiaľ to nie je nevyhnutné,“ povie Neit a opustí jej komnaty. A znova sa všetko vráti do normálu. Alfa kvitne a Neit v relatívnom pokoji spravuje svoju ríšu.

Neit si sľúbil, že sa bude vyhýbať ľudským ženám a ich láske. S Frimou to nedopadlo práve najlepšie. Mal ju rád, ale svoju ríšu miluje viac. Uvedomuje si absurdnosť svojich budúcich možných vzťahov so smrteľníčkami, ale napriek tomu majú v sebe niečo jedinečné, čo ho k nim priťahuje. Svoje fyzické potreby rieši s Alfou, dáva mu všetko, čo telesne potrebuje. Nemusí sa ovládať, Alfa nie je človek a prežije to, teda pokiaľ by ju vedome nechcel usmrtiť.

Nymfa je spokojná, dáva jej rozkoš a potravu, akú jej nemôže nikto iný dať. Takáto idylka však netrvala dlho. Neit sa zalúbil do smrteľníčky Denny a jeho absencia utrpenie Alfy opäť zväčšovala. Pokorne čakala, vedela, že sa znova vráti k nej, že sa mu to zunuje, a tak sa aj stalo. Pri všetkých jeho ľudských láskach znášala obrovské muky, ale udobrovania boli vzrušujúco nádherné, aspoň pre ňu. Prešlo pár storočí a Neit stretol Omanu a jej došla trpezlivosť. Cíti sa ponížená, ohrdnutá, nahradená ďalšou ľudskou nulou. Vzplanie v nej bodavá žiarlivosť, frustrované si uvedomujúc, že obyčajné smrteľníčky ho priťahujú viac než ona. Premýšľa, čo je na nich iné. *Žeby fascinujúca obyčajnosť?*

Uvedomuje si, že Neit sa jej vlastne ešte pri žiadnom milovaní nepodvolil. Nikdy. Dotýkať sa ho smela len minimálne a aj pri tých pár chvíľkových dotykoch bolo na jeho výraze viac ako zjavné obrovské sebazaprenie. Neit prišiel, dal jej to, čo potrebovala, a urobil to, prečo prišiel. Tvrdó, drsne, bez kúska citu a hlavne rýchlo. Pri žiadnom ich milostnom spojení nemala vo svojich ru-

kách réžiu ona. Žiadne predohry či milostné ladenia, o bozkoch ani nehovoriac. Za tie dlhé tisícročia jej nedovolil bozkávať ho, vždy sa odtiahol alebo uhol. Dokonca párkrát, keď na tom neoblomne trvala, Neit zmizol a ona pochopila, že bozky sú tabu. Od počiatku svojej existencie jedine v ňom nedokázala prebudiť vášeň. Napriek tomu, že bol obklopený rozkošou celého vesmíru, ostal ako skala. *Áno, moja substancia zabrala, ale to bolo všetko.* Neit má v sebe akúsi vesmírnu tvrdosť spojenú s mrazivou odmeranosťou, ktorú sa ona márne pokúšala roztopiť a možno práve to ju na ňom tak neodolateľne vzrušuje. *Protiklady sa priťahujú,* pomyslí si. *V mojich žilách kolujú kozmické dávky vášnivej rozkoše. A u teba, Neit? V твоjich žilách snád' ani nie je krv, ale ľad.*

Po polroku Neitovej znova opakujúcej sa abstinencie Alfa opustí ríšu Snenia. Už nevidí dôvod zostávať. Neitove nevery ju bolia, ale nezlomili ju. Vliali jej do žíl novú infúziu, infúziu pomsty.

Najskôr sa v bdelom svete nakrími a potom sa utiahne do lesa, ktorý jej poskytuje tak veľmi potrebnú samotu a pokoj. Mysleť jej zatemňuje nenávistná čierňava, ktorá sa ako smola plazivo rozlieva po celom jej tele. *Tvoja láska bola falošná, moja nenávisť bude skutočnejšia než samotná skutočnosť.* Rútiac sa špirálou sebazničujúcich myšlienok, v pravej chvíli jej sukubovské zmysly v diaľke zaregistrujú závaný rozkoše. Alfa je ako dravá zver, svoju obeť vycíti na kilometre, a čím silnejšia je rozkoš, tým voňavejšia je stopa.

Približujúc sa k cieľu začuje spevavé ženské odriekavanie zaklínadiel. Ešte pár metrov a už ich vidí, okolo ohňa stojí hŕstka žien zahalených v sivých habitoch s kapučnami na hlavách. Sledujúc ich z úkrytu za stromami zisťuje, že sú to čarodejnice, ktoré sa stretávajú na sabat, kde vykonávajú rituály a uctievať najväčšiu čarodejnicu Kirké. Každá odrieka nejaké zaklínadlá a potom sa

jedna po druhej napijú elixíru z bublajúceho kotlíka nad ohňom. Po chvíli ženy zhodia zo seba habity, odhaľujúc svoje nahé telá, a navzájom sa hladia. Alfa stále skrytá za stromom čaká, ako sa to bude vyvíjať. Postupne sa ženy dostávajú do tranzu, avšak jej to hlava neberie. Nevie, či je to tým elixírom alebo špeciálnym zariekavaním. *Tieto jemné, námatkové dotyky predsa nemôžu nikoho vzrušiť. Čím dlhšie ich pozoruje, tým viac má chuť čo najrýchlejšie zmiznúť. Už-už chce opustiť miesto, keď jej v hlave skrsne plán. Tieto ženy nutne potrebujú muža. A ktorý muž by im najlepšie ukázal, čo je rozkoš? Naozajstnú extatickú slasť, ktorá by ich dostala do vytrženia extázy. Inkub. Ten jediný by ich dokázal uspokojiť všetky naraz a nielen ich, ale aj tisíce ďalších žien. Ich orgazmy budú vytryskovať vzduchom ako rozžeravená láva z útrobov práve vybuchujúceho krátera. Budú plakať slasťou a potom mu odovzdane kľačať pri nohách. Koniec koncov ja ho potrebujem tiež, ale z úplne iného dôvodu.*

So samolúbym úsmevom vystúpi z tieňa stromov medzi nahé ženské telá. „Dámy, malá ukážka toho, čo môžete mať,“ zvolá a do priestoru vydýchne svoju substanciu rozkoše. Už jej malou dávkou sa v mysliach žien zhmotnia ich najtajnejšie sexuálne túžby. Ich predstavy sú skoro reálne, môžu s nimi hovoriť, dotýkať sa ich, cítiť ich. Každá žena vidí, zažíva len to, čo je pre ňu samu najvzrušujúcejšie.

Alfa sa posadí na malý pník obďaleč, otáčajúc sa chrbtom k ženám si len sama pre seba zamrmle: „Nepatrí sa vchádzať do čej si sexuálnej fantázie, pokiaľ sa jej nechcete zúčastniť.“ A to ona nechce, nemôžu jej dať to, čo ona sama potrebuje. Ten, ktorý jej to dať vie, tu nie je.

Keď substancia rozkoše z tiel žien vyprchá, Alfu vymenujú za svoju vodkyňu a bohyňu. Sú presvedčené, že im ju zoslala Kirke, niektoré dokonca tvrdia, že je jej stelesnením. Zaobstarajú si v Anglicku väčšie sídlo a v ňom sa pravidelne schádzajú. Pre Alfu

sa tento dom stane útočiskom. Vytrvalo zhromažďuje všemožné grimoáre, hľadajúc v nich, ako môže privolať svoj náprotivok. Kult čarodejníc sa rozrastá. Pri sabatoch pijú čarodejné nápoje a následne sa konajú sexuálne orgie. Presvedčila ich, že potrebujú inkuba, knieža slasti, rozkoše a bolesti. Zo starých grimoárov vyčíta, že inkub je tiež padlým anjelom a bol stvorený ako ona, len v mužskej podobe. Sex s inkubom je viac ako reálny. Ženské telo sa pri ňom zmieta, akoby ním prúdila nejaká obrovská sila. Súlož s inkubom môže byť niekedy veľmi bolestivá, ale aj napriek tomu je pre ženy neodolateľným partnerom. Privolať ho však môže len smrteľná žena.

Zariekadlo, ktoré by privolalo inkuba, v žiadnom grimoári nenašla, preto sa musí spoľahnúť na svoje ľudské spoločníčky. Čarodejnice pri každom sabate vyvolávajú inkuba, rituálmi predkov siahajúcimi do predhistórie, a ona vo veľkom zabíja mužov. Je to jej pomsta všetkým mužom za Neita. Zabíja s radosťou, pri každom poslednom výdychu smrteľníka si predstavuje, že je to Neit. Alfa vie, že si ju dlho nevšimne, lebo má v hlave ľudské záležitosti menom Omana.

Až v jeden všedný deň ukája smrteľníka. Ale on nekričí od slasti, kričí od bolesti a strachu o svoj život: „Prestaň, prosím, prestaň!“ Cíti, že o chvíľu to bude jeho posledný výkrik. Alfa už nezabíja rozkošou a s povolením, už zabíja tvrdo proti vôli smrteľníkov a vyžíva sa v ich strachu a bolesti. Chce sa pomstiť všetkým mužom za Neita a privolať pozornosť inkuba. Zarazí sa, počuje známy zvláštny zvuk a vie, že niečo je inak.

„Alfa, stačí!“ začuje za sebou Neitov hlboký a tichý hlas. Vedela, že tento deň raz príde. V mysli si ho premietala nespočetnekrát. Predstavovala si, čo urobí, ako sa mu vysmeje, ako ho poníži. Bolo jej úplne jedno, čo sa stane. Čakala na tento deň tak dlho, odkedy opustila jeho ríšu.

Jej zreničky sa rozšíria a srdce jej začne besne tlčiť. Hrubo odsotí smrteľníka bokom, vstane a odhodlane kráčajúc k Neitovi pohrdavo odfrkne: „Ups, knieža snov mi prišiel kázať.“ Nepoužije dych rozkoše, nechce ho zvádzať, sľúbila si, že sa ho už nikdy nedotkne. Ale teraz stojí oproti nemu a pri pohľade do jeho hlbokých, hypnotických očí sa nezmôže na slovo. Jej srdce, myseľ i telo ovláda jediný pocit – nekonečná láska k nemu. Zatvorí oči a pri spomienke na jeho ľudské potešenia sa rýchlo spamätá. Spurne zdvihne bradu a spýta sa: „Prečo?“

„Nesmieš ich zabíjať.“

Zlostne prižmúri oči. „Nie, pýtam sa, prečo si tu?“

„Už som ti odpovedal.“

„Smrteľníčky ťa už omrzeli? Už si zistil, že ti žiadna nedá to, čo ja?“ provokatívne odvrkne a on schválne prepočuje jej tón. Neprisiel preto, aby diskutovali o ňom. Prišiel zastaviť jej vyčíňanie.

„Tento muž prosí o život, nedal ti súhlas,“ pokojne vysvetľuje.

„Nie, nemala by som, ale kto mi v tom zabráni? Vládca snov, ten farizej a pokrytec? Nie, vládca snov má na starosti iné veci, obcuje so smrteľnými ženami, ktoré zabíja, ale mne to nedovolí.“ Alfa vie, že všetky zomreli za záhadných okolností. Nevedela, čo také strašné mu vykonali, ale bola si istá, že ich usmrtil on.

„Pozor na jazyk, Alfa. Ja ti v tom zabránim,“ povie Neit nebezpečne tichým hlasom.

„Mýlim sa?“ Pristúpi bližšie k nemu a ruky si provokatívne prekríži cez nahé prsia.

„To je iné,“ povie odmerane Neit a v očiach sa mu zalesknú slzy. Nikdy nevedela odhadnúť jeho vnútorné emócie, ale tuší, že sa dotkla niečoho citlivého.

„A v čom? V tom, že ja nie som vládca snov? Si taký ako ja, robíš to, čo ja, ale mňa chceš za to trestať?!“ Alfa zvyšuje hlas.

„Nie, nie som ako ty. Ja to robím v mene ochrany svojej ríše, kým ty z rozmaru,“ odpovie a netuší, prečo sa s ňou ešte stále rozpráva a nekoná.

„Mýliš sa, zabíjam z lásky.“

„Nie, nemýlim,“ Neit chladne odpovie a zdvihne ruku, ktorá jej začína uspávať srdce. Alfa sa prestane ovládať, oči jej zalejú slzy a premôže ju bezbrehé zúfalstvo. „Ak ťa to uspokojí, pokojne si vezmi môj život. Zabíjam z lásky, z lásky k tebe. Všetkých mužov trestám za to, čo si mi urobil. Za to, že si uprednostnil obyčajné smrteľníčky pred nymfou ným, najzmyselnejšou ženou v celom vesmíre, uprednostnil si niekoho, kto mi nesiaha ani po členky, a ty to vieš. Uprednostnil si niekoho, kto si ťa nezaslúži. Prečo mi tak ubližuješ?“

Po jej slovách Neit zvesí ruku. Nymfa príde až úplne k nemu, žalostivo plačúc mu zovretými päťami búši do hrudníka. „Milujem ťa! Nechcem, ale milujem.“

Neit sa nebráni, so zvesenými rukami odmerane prijíma jej údery, ktoré mu nemôžu ublížiť. Uvedomuje si, že v nej nie je vypočítavosť, nenávisť či číre zlo, len sklamané zúfalstvo, za ktoré môže čiastočne on. Pripomenie mu to ľudské emócie a niečo sa v ňom zlomí.

Nymfa sa pomaly upokojí, vzlyky ustanú, odstúpi od Neita a utrie si zasľzené oči: „Daj mi ešte šancu.“

„To neurobím,“ ticho povie Neit. Ale ľudské emócie zraniteľnosti, ktoré v nej videl, ho presvedčujú o opaku.

„Tak potom ma zabi, nemôžem takto žiť.“ Alfa skloní hlavu a odovzdane čaká.

„Alfa, nebola si stvorená pre lásku,“ snaží sa Neit o zmierlivejší tón. „Bola si stvorená pre potešenie, bola to tvoja voľba.“

„Nepamätám si to.“ Alfa zdvihne hlavu a lútostivo pozerie na Neita.

On, ako už toľkokrát predtým, vysvetľuje zabudnuté dôsledky vlastnej voľby: „Všetkým padlým pri príchode na Zem vymazali pamäť. Všetci trpíte selektívnou amnéziou, nepamätáte si na určité udalosti. Jedna z nich je, že ešte pred príchodom na zem ste si sami zvolili spôsob svojho pôsobenia.“

„Nedá sa to zmeniť? Veď ja milujem a nemala by som.“

„Neviem, sú veci, ktoré ani ja neviem.“

„Mohol by si ma milovať, pane?“ túžobne pozrie na Neita.

„Neviem. Neviem, či okrem svojej ríše dokážem vôbec niekoho milovať.“ Nemôže a vlastne ani nechce jej dať ani kúsok nádeje.

„Ak by som sa mohla vrátiť do tvojej ríše, mohli by sme to skúsiť.“ Alfa stále dúfa v Neitovu priazeň a lásku. Aj keď jej niekoľkokrát povedal, nech sa naňho neupína. Ona však stále verí, že raz bude jeho ľadové srdce patriť iba jej.

Po chvíli rozhodovania Neit vyhlási: „Do Snenia sa môžeš vrátiť, nepotrestám ťa, ak mi sľúbiš, že už nikoho nezabiješ ani v sne, ani v bdelom svete. Ale nič iné ti sľúbiť neviem.“